

prohlášení má význam s hlediska § 1309 obč. zák., neboť osoba revers podepsavší je k náhradě škody podle uvedeného zákonného ustanovení uplatněné nepochybně pasivně oprávněna. Avšak žalovaná pojišťovna v první stolici netvrdila, v čem by zanedbání dozoru mělo záležeti. To, co v té příčině uvedla v odvolání, jsou opět jen nedovolené novoty. Stručně shrnuto, není tu tedy u nikoho z pojistníků důvodu, pro který žalovaná tvrdila, že je podle smlouvy (čl. 3 všeob. poj. podmínek) prosta povinnosti k plnění, to jest není tu úmyslného založení požáru. Přivodění pojistné příhody z hrubé nedbalosti nebylo u nikoho z pojistníků tvrzeno. Co se týká tvrzeného zanedbání povinného dozoru, šlo by tu o nárok žalované z náhrady škody podle § 1309 obč. zák., v příčině něhož by žalobkyně byla pasivně legitimována, ten však nebyl ani započtením namítán, ani po skutkové stránce řádně tvrzen. Není tedy důvodu, aby mohla býti žaloba zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po právní stránce nelze přisvědčiti názoru žalované pojišťovny, jako by záleželo jen na tom, že pojistník pojištěný domek zapálil, bez zřetele na to, jaký byl při tom jeho úmysl. Nezáleží ovšem na tom, zda pojistník chtěl dosíci od pojišťovny náhrady, ale přece je třeba, aby se v jeho činu zračil takový úmysl, z něhož jest patrné, že pojistník věděl, co činí. Je tedy třeba i odpovědnosti za jednání a nestačí pouhý čin sám. Podle ustanovení čl. 3 všeobecných pojistných podmínek jest pojistitel prost závazku, přivodí-li pojistník úmyslně nebo hrubou nedbalostí pojistnou příhodu. Úmyslnost jest podle toho nejvyšší stupeň zavinění, a vyžaduje-li se již při činu neúmyslném hrubá nedbalost, jest tím spíše třeba viny pachatelovy, má-li jíti o jednání úmyslné. To vede k závěru, že k úmyslnosti podle uvedeného čl. 3 všeobecných pojistných podmínek jest třeba též odpovědnosti za spáchaný čin. Nejsou tedy již z té příčiny dovolací vývody po právní stránce oprávněny.

Co do zanedbání péče žalobkyně o jejího choromyslného manžela, plyne z dovolacích vývodů, že ani sama dovolatelka to nepokládá za rozhodující. Po právní stránce odvolací soud posoudil věc správně také stran žalobkyně. Tu by snad ve smyslu čl. 3 všeobecných pojistných podmínek mohlo míti význam to, zda nešlo u žalobkyně o hrubou nedbalost, kterou by byla požár zavinila. Avšak podle dovolacích vývodů ani dovolatelka na to neklade váhu a v přednesu žalované v první stolici se pro to nedostává vůbec určitého skutkového základu. Jinak se v té příčině odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, které jest v podstatě správné.

Čís. 16305.

Knihovní soud může dodatečně naříditi bez výslechu účastníků ve smyslu § 104, odst. 3, knih. zák. provedení opominutého knihovního zápisu poznámky hypotekární žaloby v původním pořadí i ve vedlejších

vložkách, nedošlo-li k němu nedopatřením knihovního oddělení již podle původního příkazu soudcovy, a bylo-li pořadí pro dotčený zápis zachováno knihovní plombou (§ 3, odst. 1, nař. min. sprav. z 12. ledna 1872, č. 5 ř. z.).

(Rozh. ze dne 16. září 1937, R II 337/37.)

K n i h o v n í s o u d (okresní soud v L.) nařídil dodatečným usnesením ze dne 11. ledna 1937, č. d. 53/37, aby bylo ve vložce č. 49 kat. území T. jako ve vedlejší vložce poznamenáno podle usnesení ze dne 17. června 1930, č. d. 1016/30, že pohledávka Okresní záložny v L. původně 100.000 Kč, nyní ve zbytku 16.633 Kč 70 h s přísl., pod pol. C 52 zapsaná, jest vymáhána žalobou. R e k u r s n í s o u d z podnětu rekursu knihovních vlastníků manželů Karla a Leokadie H. zrušil napadené usnesení pro zmatečnost a uložil prvému soudu, aby o opravě rozhodl teprve po předchozím výsledku účastníků. D ů v o d y: Zápis poznámky hypotekární žaloby C I 511/30 byl nařízen usnesením ze dne 17. června 1930, č. d. 1016/30, proti Františku a Matyldě K. jako tehdejšími knihovními vlastníky nemovitosti zapsané ve vložce č. 49 kat. území T. Nedopatřením knihovního oddělení nebyl uvedený zápis proveden, což ovšem jest chyba. Nyní jsou však knihovními vlastníky dotčené nemovitosti manželé Karel a Leokadie H. a uvedená chyba by se zřením na ustanovení § 60 knih. zák. mohla míti pro ně právní následky. Je proto nutno pokládati je za účastníky řízení o opravu chyby ve smyslu § 6 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. Podle § 104, odst. 3, knih. zák. jest, mohla-li by chyba míti právní následky, vyslechnouti o opravě účastníky. Soud své stolice však nařídil napadeným usnesením opravu chyby, aniž předem slyšel účastníky Karla a Leokadii H. Je proto napadené usnesení zmatečné (§ 41, odst. 2, písm. g) zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) a bylo je zrušiti, třebaš nebyla zmatečnost vytýkána, neboť podle odst. 4 řečeného paragrafu jest tu zmatečnosti dbáti z úřadu. Bude tedy na prvém soudě, aby nejprve slyšel všechny účastníky řízení o opravě chyby, zejména Okresní záložnu v L. a stěžovatele, a teprve pak o opravě znova rozhodl.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu své stolice.

D ů v o d y :

Ze spisů o žalobě Okresní záložny v L. proti Františku K. ml., Františku K. st. a Matyldě K. o zaplacení pohledávky 100.000 Kč s přísl. — zajištěné vespolným (simultánním) právem zástavním ve vložkách č. 37 a 49 pozemkové knihy kat. území T. —, podané dne 16. června 1930 pod zn. sp. C I 511/30 u okresního soudu v L., vyplývá, že řečený soud při vyřízení žaloby nařídil výměrem ze dne 17. června 1930 knihovnímu oddělení, aby se v obou shora jmenovaných knihovních vložkách poznamenalo, že uvedená pohledávka s příslušenstvím jest vymáhána žalobou. Ježto však nebylo nedopatřením knihovního oddělení tomuto příkazu zcela vyhověno a poznámka hypotekární oné žaloby byla zapsána

pouze v hlavní vložce č. 37, a nikoliv též ve vedlejší vložce č. 49, nařídil knihovní soud po úřední zprávě soudní kanceláře o dotčeném nedopatření usnesením ze dne 11. ledna 1937 poznovu poznamenání oné hypotekární žaloby ve vložce č. 49. Nejde tu, jak mylně má za to rekursní soud, o opravu chyby způsobené vadným knihovním zápisem, kterou má na mysli § 104, odst. 3, knih. zák., a která by podle právě uvedeného zákonného ustanovení mohla býti opravena jen po výslechu účastníků, nýbrž pouze o výkon původního příkazu knihovního soudu, který nebyl proveden, a jehož pořadí bylo zachováno knihovní plombou ve smyslu § 3, odst. 1, nař. min. sprav. z 12. ledna 1872, č. 5 ř. z., jak to vysvětluje z knihovního výpisu o vložce č. 49 a ze zprávy knihovního úřadu ze dne 10. února 1937, podle nichž jest plomba v této vložce za zápisem C 56 dosud vyznačena. Bylo proto dovolacímú rekursu vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 16306.

Zápis kandidáta advokacie do seznamu kandidátů advokacie (§ 30 adv. ř., § 6 nov. k adv. ř. č. 40/1922 Sb. z. a n.) nelze odepřítí ani proto, že je proti němu zahájeno kárné řízení, ani proto, že advokát, k němuž vstoupil do praxe, neposkytuje pro své osobní vlastnosti a povahové založení dostatečné záruky po stránce s t a v o v s k y a v ý c h o v n é.

Otázku způsobilosti kandidáta advokacie k zápisu do seznamu kandidátů advokacie je řešiti podle j e h o vlastností a podle způsobu a rozsahu jeho praktického zaměstnání v právní službě u advokáta (§ 5, odst. 1, řeč. novely k adv. ř.).

(Rozh. ze dne 16. září 1937, R II 366/37.)

Srv. rozh. č. 5950 Sb. n. s.

V ý b o r a d v o k á t n í k o m o r y v B. nevyhověl žádosti advokáta Dr. Č. o zápis kandidáta advokacie Dr. H. do seznamu kandidátů advokacie na základě vstoupení do praxe u jmenovaného advokáta a o vystavení substituční legitimace pro Dr. H. V r c h n í s o u d potvrdil napadené usnesení. D ů v o d y: Výbor advokátní komory odepřel vyhověti žádosti Dr. Č. v podstatě proto, že Dr. H., proti němuž se vede kárné vyšetřování, bude při svém pokračování v přípravné praxi advokátní potřebovati přísného dozoru s hlediska stavovských povinností advokáta a jejich mravního chápání, že by však praxe v advokátní kanceláři Dr. Č. neposkytovala u Dr. H. náležité záruky po stránce stavovsky výchovné, když Dr. Č. sám byl již v pěti případech kárně odsouzen pro porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu a v třech dalších případech se proti němu dosud vedou kárná řízení a výbor advokátní komory musí exekučně vymáhati kárné pokuty mu uložené. Zamítavé vyřízení žádosti Dr. Č. se neopírá tedy vůbec o to, že by snad v osobě Dr. H., jenž ostatně podle spisů advokátní komory